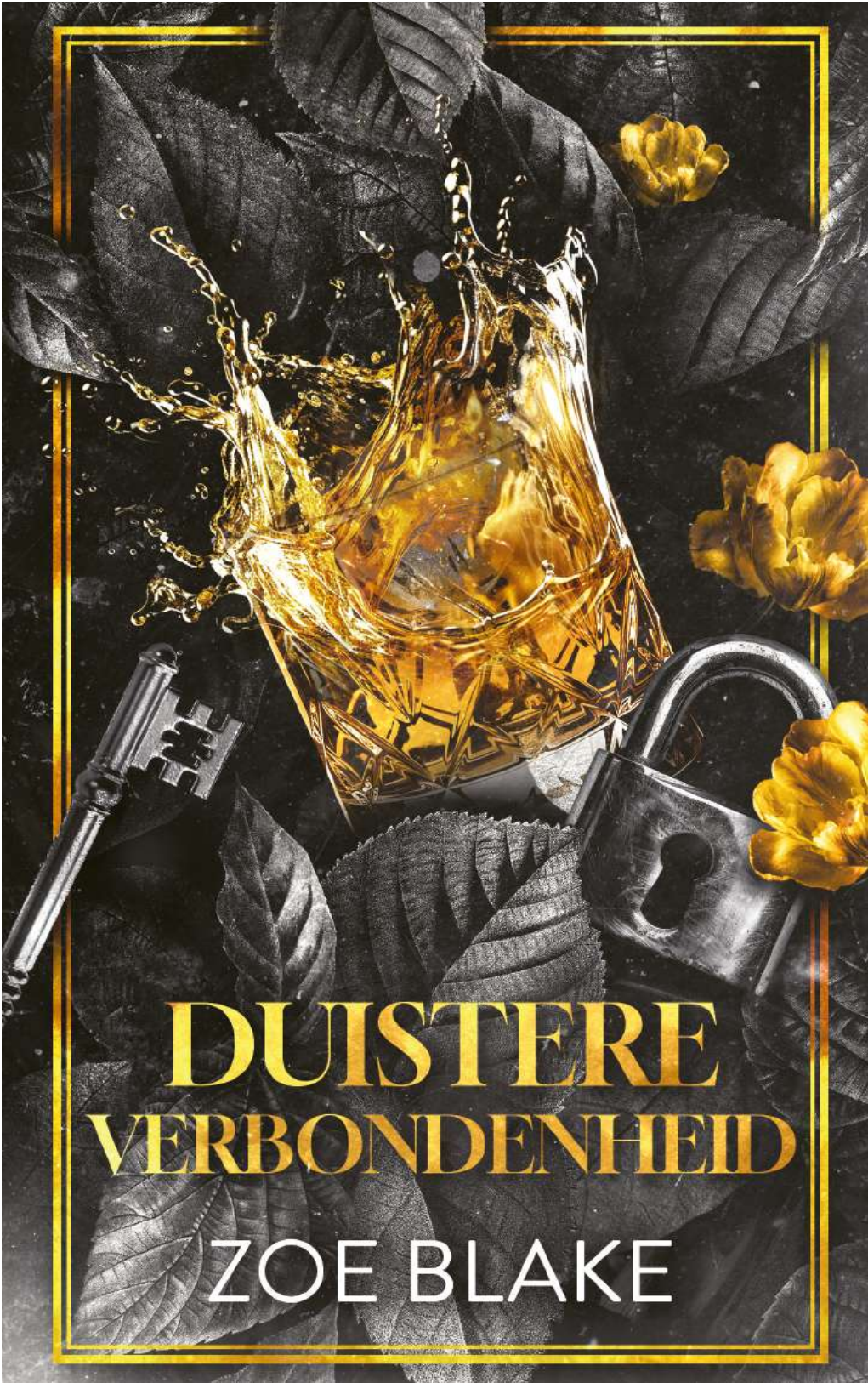

DUISTERE VERBONDENHEID

ZOE BLAKE

EEN
Damien

Ze wist dat ik haar in de gaten hield.
Als een hinde die de aanwezigheid van een roofdier voelt, spande ze al haar spieren.

De manier waarop ze haar hoofd kantelde, het trillen van haar vingers toen ze langs haar sleutelbeen streelden – het was instinctief.

Maar ze rende niet weg.

Nee, ze bleef precies waar ze was, deed alsof ze van niets wist, alsof ze niet voelde hoe mijn ogen de ronding van haar rug en de welving van haar taille volgden.

Een mindere man zou die kleine signalen misschien gemist hebben.

De manier waarop haar adem stakte.

Het onbewuste likken van haar tong over haar lippen, waardoor ze glinsterden in het gouden licht van de kroonluchter.

De manier waarop ze slikte, alsof ze de hitte die in haar keel opkwam wilde onderdrukken.

Het ijs in mijn glas rammelde en smolt onder de hitte van mijn greep. *Macallan Rare*-whisky, een luxe die ik normaal gesproken met smaak dronk, maar nu smaakte het net zo goed als rioolwater.

Mijn woede, mijn honger naar haar – beide brandden heter dan de drank die door mijn keel gleed. Ik zette het lege glas op het dienblad van een voorbijlopende ober, leunde met gekruiste armen tegen de deurpost en wachtte tot zij als eerste zou breken.

De kleine deugniet negeerde me. Opzettelijk.

Haar hoofd zakte in haar nek met een vals gelach, het scherpe, geforceerde geluid nauwelijks hoorbaar boven het gemurmel van de upper class en het zachte gezoem van de muziek.

Een man die ik niet herkende – goedkoop pak, wanhopige ogen – greep haar hand en trok haar naar de dansvloer.

Mijn vingers trilden langs mijn lichaam, ze jeukten om iets kapot te maken.

Het huis van mijn familie was gevuld met politici, zakenlieden en criminelen, die allemaal deden alsof ze op de een of andere manier van elkaar verschilden. Vanavond waren ze bijeengekomen onder het mom van het vieren van de achttiende verjaardag van mijn zus Nadia.

Maar achter het geoeffend glimlachen en de dure pakken werden deals gesloten en allianties getest.

Ik bleef in de donkere hoekjes van onze wereld.

Ik was niet gemaakt voor feestjes of beleefde gesprekken.

Ik was de schaduw die achter mannen opdoemde die dachten dat ze nog meer tijd hadden. Het laatste wat ze zagen voordat hun zonden hen inhaalden.

Demon Damien.

Die naam was niet zomaar een bijnaam, het was een belofte.

Een ober kwam met nog een drankje, maar ik wuifde hem weg en richtte mijn aandacht weer op haar.

De eerste akkoorden van Springsteens *I'm on Fire* klonken door de luidsprekers.

Hey, little girl, is your daddy home...

Mijn adem stakte in mijn keel. *Verdomme.*

De gerimpelde roze fluwelen jurk kleefde aan haar rondingen en gleed als een tweede huid over haar lichaam. Ze

bewoog zich op het langzame, zondige ritme, wiegend met haar heupen en haar armen geheven om haar haar op te tillen en de bleke, kwetsbare ronding van haar nek bloot te geven.

En daar, precies in het midden, zag ik een kleine roze harttatoeage.

Een grom klonk zacht in mijn keel.

Ze had iemand haar daar laten aanraken, ze had een andere man een naald in haar huid laten drukken om zijn merkteken achter te laten. Die gedachte deed een woeste, irrationele woede in mijn buik opwellen.

Ze had hem net zo goed zijn mond op haar kunnen laten zetten, hem kunnen laten...

Ik klemde mijn kaken zo hard op elkaar dat mijn tanden pijn deden.

Gregor kwam naast me staan, hij nipte aan zijn wodka, en zijn ogen volgden mijn blik. 'Wil je nog een drankje?'

'Nee.'

Zijn grijns was nauwelijks verborgen achter de rand van zijn glas. 'Slim.'

Ik hoorde hem nauwelijks. Al mijn aandacht was gericht op haar, terwijl ze haar heupen op een onschuldige manier bewoog, maar ze wist het.

Ze wist precies wat ze deed.

Ze speelde met vuur.

Ze daagde me uit.

Ze testte me.

Alsof dit huis vol mensen genoeg zou zijn om haar te redden.

Pavel Rasskovich, had Gregor gezegd. Een laaggeplaatste handlangster van de Novikoffs. Hij was hier om een van de nutteloze broers te beschermen, wat betekende dat hij vervangbaar was.

En op dit moment had die klootzak zijn handen op háár.

Zijn greep gleed naar beneden en kwam bezitterig op haar heup terecht.

Mijn zicht werd wit.

Ze deed een stap achteruit en schudde hem van zich af, maar het hielp niet.

Hij had haar áángerakt.

Mijn lichaam zoemde met de kracht van mijn zelfbeheersing. Ik had geen recht om me zo bezitterig te voelen. Ik had geen aanspraak op haar.

Ze was de beste vriendin van mijn kleine zusje.

En nog maar net achttien.

Maar ik keek niet naar een meisje.

Ik keek naar een vrouw – een vrouw die een leven had geleid dat harder was dan de meesten van deze verwende elites zich konden voorstellen. Een vrouw die op haar tiende eten had gestolen om te kunnen eten. Een vrouw wier vader jaren geleden al geëxecuteerd had moeten worden, als ik maar beter had opgelet.

Ik had haar door de mazen van het net laten glijpen. Haar aan de wolven overgeleverd.

Nu niet meer.

Toen had ik geen keuze, maar nu wel. Ik zou ervoor zorgen dat ze een leven zou krijgen ver weg van deze wereld. Een leven van keuzes, van veiligheid, van...

Zonder mij.

‘Heb je Samara al gezien?’ vroeg ik aan Gregor, waarmee ik mijn aandacht ergens anders op richtte.

Zijn humeur versomberde onmiddellijk. ‘Nee.’

Gregor had net zo min keuze over zijn lot als ik over het mijne. Een gearrangeerd huwelijk met Samara Federova, de laatste wens van onze vader. Samara was een pion die verkocht moest worden, niet anders dan de wapens die we aan de hoogste bieder verkochten.

Gregor haalde een *Regius Double Corona* tevoorschijn en rolde die tussen zijn vingers. ‘Ik ga via de achterdeur. Kom je mee?’

Ik gaf geen antwoord. Dat kon ik niet.

Want op het moment dat hij wegging, op het moment dat de menigte net genoeg opschoof zodat ik de dansvloer duidelijk kon zien, zag ik hém.

Nog zo'n klootzak in een goedkoop pak, met zijn dikke armen om Yelena's middel geslagen.

Mijn lichaam bewoog voordat mijn verstand het bevatte.

Goede voornemens waren verdwenen, weggevaagd door mijn woede.

Moraliteit? M'n reet.

Zelfbeheersing? M'n reet.

Yelena was van mij.

En op dit moment raakte een man die ten dode opgeschreven was haar aan.

Ik stormde naar de dansvloer.

Naar haar toe.

Naar de ondergang.

TWEE

Yelena

Met afgrijzen zag ik hoe Damien Ivanov zich door de menigte heen drong en op mij afstormde.

De blik in zijn donkere ogen zou me sowieso tot as verbranden.

Ik verslikte me in mijn paniekerige ademhaling en draaide me om om weg te rennen, maar de ongewenste armen om mijn middel hielden me stevig vast.

‘Laat me los!’

De man mompelde iets in het Russisch dat ik niet begreep.

Het enige aan mij dat Russisch was, was mijn naam.

Mijn moeder was met een Russische misdadiger getrouwd nadat mijn vader haar had verlaten toen ze zwanger van me was. Het enige wat mijn stiefvader me ooit had gegeven, was zijn achternaam. O, en heel veel blauwe plekken.

Ik drukte mijn nagels in zijn handpalmen en probeerde me los te worstelen.

De man hield me alleen maar steviger vast en bracht dronken wartaal uit. De druk op mijn ribbenkast nam toe, waardoor ik geen lucht meer kreeg. Zijn maffe bier- en zuurkooladem maakte me misselijk. Ik voelde de walgelijke druk van zijn zware buik – en nog iets anders – tegen mijn onderrug.

Technisch gezien was ik niet echt in gevaar.

We stonden op een drukke dansvloer; ik hoefde alleen maar te schreeuwen en ik zou gered worden. Maar ik wilde niet zoveel aandacht op mezelf vestigen.

Ik duwde mijn haar uit mijn gezicht en keek omhoog – Damien was weg.

Ik zou zweren dat hij me eerder had gadegeslagen.

Ik had hem al jaren niet meer gezien, en zelfs daarvoor had ik Nadia's huis als de pest gemeden sinds die dag. De dag dat hij me had betrappt toen ik iets had gestolen.

De vernedering brandde nog steeds. De woede in de ogen van de leuke oudere broer van mijn beste vriendin die in medelijden veranderde. Ik wilde zijn medelijden niet. Ik wilde niemands medelijden.

Het feit dat ik dat stomme Hello Kitty-figuurtje van McDonald's had bewaard en zelfs aan mijn verzameling Happy Meal-speelgoed had toegevoegd, had niets te maken met de herinnering dat hij eten voor me had gekocht toen hij zag dat ik honger had.

En het had zeker niets te maken met de beschermende toon waarop hij had gevraagd of alles in orde was.

Ik had die dag gelogen.

Ik loog tegen iedereen die het vroeg, ook tegen zijn moeder.

Niets was in orde.

Al heel lang was er niets in orde.

Maar dat zou snel veranderen.

Op de dag dat ik afstudeerde, zou ik de stad verlaten. Ik had eindelijk genoeg geld om te ontsnappen en nooit meer gevonden te worden.

Toen ik Damien eerder naar me zag staren, dacht ik dat hij had ontdekt wat ik een paar dagen geleden had gedaan.

Dat was natuurlijk onzin. Ik was gewoon paranoïde. Hij kon het onmogelijk uitgevonden hebben.

Niemand wist ervan.

Ik was ermee weggekomen. Daar was ik zeker van.

Het was een risico geweest om Damien te plagen en stiekem met hem te flirten.

Hij was geen onvolwassen middelbare scholier die over zijn woorden en voeten struikelde.

Hij was een man.

Een zeer grote man.

Een zeer grote man met veel enge tatoeages.

Helaas was hij ook ontzettend sexy.

Lang, met zwart haar en ogen die zo donkerblauw waren dat ze bijna zwart leken. Zijn scherpe gelaatstreken en donkere wenkbrauwen gaven hem een charismatische, sombere uitstraling, zoals Heathcliff uit *Wuthering Heights*.

Alles aan hem was duister sensueel.

Alles aan hem schreeuwde gevaar, blijf uit de buurt.

Ik richtte mijn aandacht weer op de dronken armen die me langzaam verstikten. Toen ik mijn knie optilde, klaar om mijn puntige hak recht in zijn tenen te drijven, werd ik achteruit getrokken en werd de greep van de man om mijn middel losgerukt.

Damien.

Hij stond achter me, met zijn vingers verstrengeld in de gekreukelde kraag van het goedkope linnen pak van de man.

Hij sprak zachtjes.

Als ik niet zo dichtbij had gestaan, had ik hem niet eens kunnen horen boven de muziek en het gelach.

Wat hij ook in het Russisch zei, het drong door de alcoholnevel heen. De ogen van de man werden groot van angst. Hij stamelde een verontschuldiging in het Engels en rende de dansvloer af, recht in de wachtende armen van Mikhail Volkov, de enge hoofdbewaker.

Damien ving mijn blik.

O, jee.

Ik draaide me snel om en greep de hand van mijn vorige danspartner. Zijn begroetende glimlach verdween snel zodra hij het monster achter me zag staan.

Damiens bevel was duister. Krachtig. ‘Verdwij. Nu.’

Mijn danspartner hoefde dat geen twee keer te horen.

Ik probeerde trillend adem te halen, maar mijn longen blokkeerden. Zelfs op mijn hakken van tien centimeter voelde ik de onwrikbare muur van kracht die Damien Ivanov boven me liet uittorenen.

Ik deed voorzichtig een stap naar voren.

Zijn warme, terughoudende hand op mijn heup hield me tegen.

Zijn lichaam drukte zich van achteren tegen me aan. Zijn adem streekte mijn haar toen hij zich vooroverboog om in mijn oor te fluisteren. ‘Mag ik deze dans van je?’

Ik likte mijn droge lippen en probeerde te slikken voordat ik antwoordde. ‘Heb ik een keuze?’

Hij grinnikte. Het geluid trilde in zijn borstkas – donker en plagend. ‘Nee.’

De eerste tonen van het volgende nummer klonken over de dansvloer. *Everytime* van Britney Spears.

Natuurlijk was het een langzaam nummer.

Mijn maag trok samen. Dit nummer deed me aan Damien denken, en het was te intens om ernaar te luisteren terwijl ik in zijn krachtige omhelzing stond.

Hij rook heerlijk – naar sandelhout en een frisse winterochtend, alsof iemand eau de cologne op een smeulend kampvuur had gesprenkeld.

Hij greep mijn middel steviger vast. ‘Ik verwacht dat je je in het vervolg fatsoenlijker kleedt en gedraagt.’

De woorden kwamen scherp binnen.

What the fuck?

Ik probeerde me uit zijn omhelzing los te wurmen.

Hij hield me stevig vast.

Ik snauwde: ‘Wil je zeggen dat het grove gedrag van die man mijn schuld was?’

‘Als je jezelf niet zo had tentoongesteld, was het misschien niet gebeurd.’

Mijn mond viel open.

Hoe dúrfde hij?

Ik stampte op zijn voet en voelde een glimlach op mijn lippen verschijnen toen hij lichtjes kreunde van de pijn. ‘Mooi zo. Ik hoop dat ik je dure Italiaanse leren schoenen heb bevuild.’

‘Het is eigenlijk geborsteld suède.’

Ik balde mijn vuisten. ‘Nou, ik wil je even laten weten dat deze jurk van Miu Miu is, uit hun herfstcollectie.’

Hij trok sarcastisch een wenkbrauw op. ‘Indrukwekkend. Ik vraag me af hoe een klein meisje op school zo’n mooie en dure jurk kan betalen.’

Ik was er met open ogen in getrapt.

Zijn stem zakte een octaaf. ‘Al je winst al uitgegeven?’

Verdomme.

Hij wist het.

Mijn hart bonkte in mijn keel. ‘Ik heb niets illegaals gedaan.’

‘Drie Pick Six-weddenschappen plaatsen in één week en elke keer winnen?’ Damien klemde zijn kaken op elkaar. ‘Dacht je echt dat niemand het zou merken?’

Ik had domweg gedacht dat ik allang weg zou zijn voordat iemand het door zou hebben.

Hij greep mijn arm steviger vast. ‘Heb je enig idee hoe diep je in de problemen zit?’

Ik weigerde te antwoorden.

Zijn vingers grepen plotseling mijn kin en tilden mijn gezicht op.

Zijn ademhaling stakte.

Zijn donkere blik verhardde tot twee diamanten stukjes toen hij door de lagen make-up heen keek en zich focuste op de blauwe plek onder mijn oog.

Shit.

Zonder een woord te zeggen sloeg Damien zijn arm om mijn bovenarm en sleepte me over de dansvloer.

Hij duwde de dichtstbijzijnde openslaande deuren open en trok me de pikdonkere nacht in.

Er is maar één regel in mijn duistere wereld van
macht en hebzucht. Gehoorzaam mij.
Zij brak die regel.

Toen een onschuldige kleine deugniet zich te veel op de hals
haalde en chaos veroorzaakte binnen mijn organisatie,
nam ik haar in bescherming onder mijn machtige
Russische maffiafamilie... tegen een prijs, natuurlijk.

Door de manier waarop ze op mijn kus reageerde,
nam ik aan dat ze bereid was die prijs te betalen.
Tot bleek dat ze midden in de nacht was verdwenen nog
voordat ik mijn volledige betaling kon innen.
Al drie lange jaren zit ik haar op de hielen,
altijd net een stap te laat.
Haar vinden en opeisen was een obsessie geworden.

Ze is te intelligent voor haar eigen bestwil,
en dat zal haar fataal worden.

Dus als ik haar eindelijk heb gevonden,
wil ik veel meer dan alleen haar lichaam.

De jacht is voorbij, en deze keer gaat
mijn bescherming haar alles kosten.

Ik ben van plan het officieel te maken, zelfs als ik
haar tegen haar wil in naar het altaar moet slepen.
Ik zal niet tevreden zijn tot ze mijn vrouw is en volledig
onder mijn controle staat.

Deze keer... is er geen ontsnappen aan.

 SVMPUBLISHING

 SVMPUBLISHING

